

Disertacijoje naujai interpretuojama D. Janicaud 1991 m. išleistos studijos „*Teologinis posūkis*“ prancūzų fenomenologijoje sukelta polemika. Janicaud kaltina prancūzų fenomenologus E. Leviną, M. Henry, J.-L. Marioną apleidus fenomenologijos pradininko E. Husserlio suformuluotus fenomenologijos kaip „griežto mokslo“ principus ir juos pakeitus metafiziškai ar net teologiškai orientuota „pseudofenomenologija“. Išryškinus epistemologiniu patikimumu grindžiamą deskriptyvumą kaip pagrindinį Janicaud argumentacijos orientyrą, įvertinus jį kaip vienpusišką ir nepakankamą, siekiama pasiūlyti alternatyvius jo kritikuojamų fenomenologinio mąstymo transformacijų įvertinimo kriterijus. Jiems artikuliuoti pasitelkiama T. Sodeikos filosofija, kurioje pamatinis fenomenologijos siekis ne apmąstyti, o patirti patirtį, suprantamas gretinant jį su analogiška įvairių dvasinių pratybų pastanga, disertacijoje šis fenomenologinės ir religinės pastangos rezonansas atpažįstamas pačiame fenomenologiniame *epoche* kaip jį sudarančių sąmonės kognityvios refleksijos ir afektyvaus atvirumo dialektika. Remiantis Henry auto-afektyvumo idėja ir Sodeikos siūloma filosofijos kaip asmeninės transformacijos siekiančių pratybų samprata atskleidžiama, koku būdu įvairios teorinio intereso savivokos neįgijusios išminties formos inicijuoja fenomenologiniam *epoche* analogiškus sąmonės procesus ir kaip fenomenologinę nuostatą įgalinantis, bet Janicaud kritikoje neakcentuojamas sąmonės afektyvaus atvirumo aspektas atveria metodologinę perspektyvą, kurioje „teologinį posūkį“ fenomenologijoje galima interpretuoti pozityviai.